

11. Secunde

Pe cel mai bun volum de poeme al meu l-am pierdut într-o valiză de soare. Dar, poate, cândva, îl voi regăsi!

Pe la 70 de ani: o partidă de sex, sau una de șah?

E muritor, zise robotul.

Oare sunt unicul care cumpără prăjituri numai de la cofetăria „Unica”?

S-a scurs (un om) într-o lacrimă a lui Iisus!

Sciția minor, nu Dobrogea major?

Am crezut că te-ai murdărit pe bluză, dar ai o dungă de lumină...

Complexul de inferioritate al omului ne-sportiv sau sportiv-ivit, antrenat cu spor, prin muncă, tenace, dar fără rezultate remarcabile. Iar limba mea, limba română, are toate componentele, complexitatea și libertățile limbilor ce s-au scurs, ce s-au desprins de limba originară.

Dar de prea multă ocupație, de prea multă prindere în menhina timpului, nu ne mai pasă. Dimpotrivă, noi pasăm transcendentul evident spre un contingent grăbit și somnambul, uman și umanoid, ca pe un recul la sfințenia dumnezeiască a fiecărei zile, clipe și instanțe.

Zidarul adoră ziua și sapă pământul întâmplărilor de tot felul. Un fel de a zice un sărut al zicerii.

Limbile asiatice, mono-silabice, se vor înâlți vreodată? Desigur, dezordinizându-se, cratima separatoare va dispărea în limba originară și originală.

Gura femeii ară vorba, vorbirea, limbajul.

Deținut la penitenciar. Și de-ținut ca vinovat. Și de ținut minte.

Scrie: „Suntem bine!”, „Pupicil!”, sau chiar: „Bine. Pupicil!”, căci îți taxează SMS-ul la cuvânt. Sau, chiar: „ok!”. De-ai americani sunt sunt așa de economi.

În Irlanda protestanții protestează din când în când. Dar și catolicii...

Aer condiționat... de energie.

Cip, cip, cip, pe regele Ciprian îl chemau păsările.

Cip, cip, cip!, hello!, îmi zic și azi vrăbiuțele dinafara ferestrei, învârtjind și aclamând sonoritatea dimineții.

Ham, ham, ham!, se aud și clopotele din gurile câinilor, anunțând dezvelirea zilei.

Ce ropote! Ce ploaie! Ca un râu lăsat cu binecuvântarea lui Dumnezeu fecăruia dintre noi!

Trag cu ochiul. Trag cu urechea. Trag cu pușca.

Degeaba-mi dai o țigară, dacă nu-mi dai și foc!

Scriitorul scrie cu speranța că și peste ani cineva se va apleca asupra rândurilor sale tot așa cum turiștii culturali se imbogățesc privind (cel puțin o parte) ruinurile cetății/ situurilor antice de la Sarmisegetuza sau ale bisericii din piatră de la Densuș, ori castelul de la Bran.

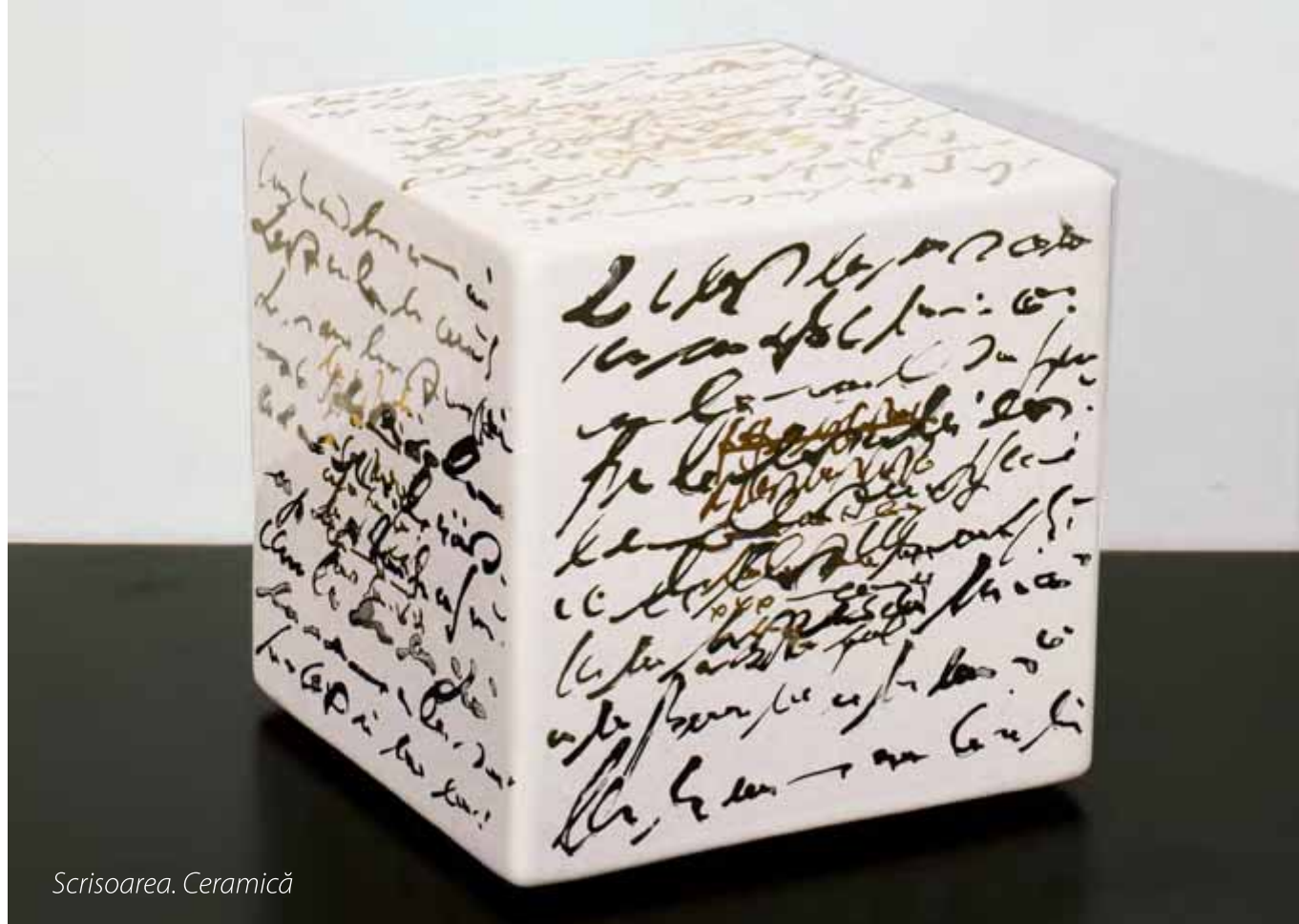
O văz, zise culegătorul de ovăz.

În vârtejeala capului, dar nu blândă, ca după o beție cruntă, îmi simt creierul refuzând să mă asculte, o ceață deasă cuprinzându-l. Nu mai sunt plăcut lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mă mai iubește. Trebuie să aștept ziua de mâine. Poate mâine-I va trece și mă va ierta. Cum poate voi ierta și eu pe ceilalți.

Nomenclatorul farmaceutic formează calendarul medical. Numele medicamentelor sunt ca niște sfinți din calendar. Un fel de onomastică sanitară și socială.

Când mă scol dimineața și-mi ung fața cu primele palme de spumă de ras, deodată se declanșează toate motoarele dimineții și intru în zi bucuroși și cu chef de viață și lucru, parcă trezindu-mă dintr-o letargie prelungită, adormitoare și neproductivă, oricum, aflată nu la capacitatea dorită.

Gestul unei conștopiste: își îndreaptă talia, își dă capul pe spate și, apoi, face o mișcare aproape largă, aproape elegantă cu mâna...

Scrisoarea. Ceramică

Ce mișcare! Ce con-strucție! Ce turn! În anturajul timpului ce se scurge astfel zi de zi, ocrotit de privirea și grija totală a Celui de Sus, reiterat clipă de clipă în tine și-n carpe diem-ul repetat, fumigen și inexorabil din viața aceasta de gen!

Cum pliculețele de ceai se întorc când pe o parte, când pe alta, se învârtesc, se zbat în apa în clocot, cum bulele de apă mai mari sau mai mici se răzvrătesc bolborosind în ceainicul aflat în clocot, înconjurând pliculețele, așa și dictatorii și cei răzvrățiți au bulversat atunci în 89 și au făcut, auzindu-se claxoanele mașinilor și sirenele de la Ambulanță și Pompieri, și clopotele de la biserică bătând secundele timpului, cu sau fără arme, acea haotică și în același timp concertată numită Revoluție. Ca un orgasm, ca un orgasm poetic și totodată ca un „orgasm social”, vorba lui Doru Mareș.

Simplicitas: După ce Domnul a luat lut și l-a modelat, tot atât de simplu pentru El a fost să sufle asupra sa și să spună: „OM!”. Așa s-a întâmpat și cu celelalte creaturi. Cred.

Ca lătratul câinilor ce se încăleacă unul pe altul, tot așa și doi oameni ce se ceartă pentru nimic. Vezi și talkshowurile...

Atac de corp provenit din atac de cord.

Voci răstignite pe telefon...

Am ajuns spre seară cu viața...

Circumspect - dă ocheade spectrului, pândind momente favorabile numai pentru sine. Cu alte cuvinte, cam egoist.

Reușit!: s-au deschis ușile.... E cu succes.

Într-o seară de martie, când am schimbat singurii 10 lei pe care-i mai aveam, ca să pot oferi un leu unei bătrîne cocârjate ce stătea lângă un fast-food în București, fără a părea ca nimeni să o bage în seamă, acolo, la colțul localului, după ce am schimbat singurii bani ce-i mai aveam și eu, pentru a nu o lăsa părăsită, așa cum fusesem și eu cu câtva timp înainte de a deține prețioasa sumă cu pricina, cu mâna tremurândă a luat bancnota de 1 leu și, fără a putea să mă privească, poate decât foarte puțin, cu coada ochiului, ce părea să se ridice spre fața mea, cu efort, o voce minunată a zis: „În numele Lui Iisus!”, adăugând: „Domnul să-ți dea sănătate! Să fie pomană!”. Am simțit atunci cel mai tare pilda din Noul Testament, când Iisus a zis: „Credința ta te-a mântuit. Ia și mergi!”. Și atunci, în acea seară de martie din București, nu pe ea, ci pe mine m-am simțit mântuit, cu atâta sinceritate a mulțumit ea pentru micul dar primit. Să aibă sănătate și putere! Măcar pentru vocea cristalină și sinceră ce mi-a dat mie putere. De atunci, mă gândesc uneori la femeia aceea, cu o nostalgie ce depășește exprimabilul...

Sufletul meu e un cuvânt înveșmântat de trupul meu, ale cărui litere încearcă să mă protejeze cât mai bine în timp.

Tot românul zice: „O.K.!”, chiar și când nu totul e așa O.K.! Și când nu înțelege nimic din ceea ce se întâmplă.

Oriunde m-aș fi născut, eram același!